

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellanten har gjort gældende, at Retten i Første Instans har fejlfortolket artikel 8, stk. 1, litra b, i forordning (EF) nr. 40/94 ⁽¹⁾, idet:

Retten i Første Instans overså, at bedømmelsen af risikoen for forveksling afhænger af en lang række faktorer, som nævnt i syvende betragtning til Rådets forordning (EF) nr. 40/94 ⁽²⁾, navnlig af, hvor kendt varemærket er på markedet, og ikke kun af, hvor stor ligheden er mellem varemærket og tegnet og mellem de pågældende varer eller tjenesteydelser.

Det ældre varemærke »Ferrero« anvendes ikke til at identificere varer, der sælges på det tyske marked. Uanset hvor stor ligheden er mellem de to tegn, er der derfor ikke risiko for forveksling hos den tyske gennemsnitsforbruger, der ikke forbinder varemærket »Ferrero« med appellants varer.

Endvidere overså Retten i Første Instans, at der ifølge Domstolens faste praksis skal foretages en helhedsvurdering af risikoen for forveksling hos den relevante kundekreds under hensyntagen til alle de relevante faktorer i det foreliggende tilfælde. Desuden indebærer en helhedsvurdering af risikoen for forveksling et vist indbyrdes afhængighedsforhold mellem de relevante faktorer. Appellanten har anført, at såfremt Retten i Første Instans havde taget hensyn til det indbyrdes afhængighedsforhold mellem de relevante faktorer, ville den have nået til det resultat, at risikoen for forveksling er ringe.

⁽¹⁾ EFT L 11, s. 1.

⁽²⁾ EFT L 209, s. 18-19.

Appel iværksat den 24. maj 2006 af Il Ponte Finanziaria SpA til prøvelse af dom afsagt den 23. februar 2006 i sag T-194/03 — Il Ponte Finanziaria SpA mod KHIM og Marine Enterprise Project Società Unipersonale di Alberto Fiorenzi Srl

(Sag C-234/06 P)

(2006/C 178/37)

Processprog: italiensk

Parter

Appellant: Il Ponte Finanziaria SpA (ved advokati P. Roncaglia, A. Torrigiani Malaspina og M. Boletto)

De andre parter i appelsagen: Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) og Marine Enterprise Project Società Unipersonale di Alberto Fiorenzi Srl

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- 1- Dom afsagt den 23. februar 2006 af Retten i Første Instans (Fjerde Afdeling) i sag T-194/03, hvorved appellanten ikke fik medhold i sit søgsmål og blev pålagt at betale sagens omkostninger, ophæves.
- 2- Der gives medhold i søgsmålet anlagt ved Retten i Første Instans
 - a) idet afgørelsen truffet den 17. marts 2003 af Fjerde Appellationskammer ved Harmoniseringskontoret i sag R 1015/2001-4 annulleres med den begrundelse, at appellanteret ved ikke at give appellanten medhold tillod registreringen af EF-varemærke nr. 940007 BAINBRIDGE (figurativt) for varer i klasse 18 og 25, og
 - b) idet Harmoniseringskontoret og intervenienten tilpligtes at betale omkostningerne i forbindelse med sagen for første instans og appelsagen.

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellanten har gjort følgende anbringender gældende:

- 1) Fejlagtig anvendelse af artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning nr. 40/94, da der er risiko for forveksling mellem de omtvistede varemærker
 - Retten tog fejl, da den hævdede, at der ikke forelå den minimale grad af lighed mellem intervenientens varemærke BAINBRIDGE og appellants varemærkefamilie, der indeholder bestanddelen THE BRIDGE, mens den ikke desto mindre anerkendte, at varemærket BAINBRIDGE, som indsigelsen er rettet mod, har en »betydelig« fonetisk lighed med visse af appellants varemærker. Henset til den åbenbare urigtighed af det »postulat«, som Retten baserede sig på, og hvorefter den italienske gennemsnitsforbruger har et kendskab til det engelske sprog, som er tilstrækkeligt til, at han kan genkende betydningen af ordet »bridge«, opvejes denne lighed ikke af en begrebsmæssig forskel mellem de omtvistede varemærker.
 - Såfremt de omtvistede varemærker i det mindste har en minimal grad af lighed, skulle identiteten mellem varerne og appellants varemærkers høje grad af særpræg følgelig have ført til, at det blev konkluderet, at der var risiko for forveksling.

2) Fejlagtig anvendelse af artikel 43, stk. 2 og 3, i forordning nr. 40/94 for så vidt som Retten ikke tog hensyn til appellants ordmærke nr. 642952 THE BRIDGE.

— Med hensyn til ordmærket THE BRIDGE fremlagde appellanten tilstrækkelig dokumentation for reel og faktisk brug i henhold til regel 22, stk. 2, i forordning nr. 2868/95.

— Retten anvendte artikel 43, stk. 2 og 3, i forordning nr. 40/94 forkert ved ikke at foretage en tilbundsående prøvelse af spørgsmålet om, hvorvidt de dokumenter, appellanten havde fremlagt, var egnede til at bevise, at der var gjort brug af varemærket, og ved blot at hævde, at appelkammeret med rette havde afvist at tage hensyn til dette varemærke, fordi appellanten ikke havde bevist, at der uafbrudt var gjort brug af varemærket i løbet af referenceperioden på fem år, selv om denne betingelse ikke kræves opfyldt i henhold til lovbestemmelserne.

3) Fejlagtig anvendelse af artikel 15, stk. 2, litra a), og artikel 43, stk. 2 og 3, i forordning nr. 40/94 for så vidt som Retten ikke tog hensyn til appellants figurmærke nr. 370.836 BRIDGE.

— De beviser for brug, som appellanten fremlagde med henblik på at bevise, at der var gjort faktisk brug af varemærket THE BRIDGE, skulle have været anset for tilstrækkelige til ligeledes at bevise, at der var gjort brug af varemærket BRIDGE.

— Under alle omstændigheder er appellants figurmærke BRIDGE et »defensivt« varemærke som omhandlet i den italienske lov om varemærker og er derfor som sådan undtaget fra beviset for brug.

— Retten begik en fejl ved at tiltræde Harmoniseringskontorets argumentation, der blev fremsat for første gang i kontorets svarskrivelse (og kan derfor under alle omstændigheder ikke indgå i sagen), hvorefter ordningen med defensive varemærker er uforenelig med EF-varemærkernes beskyttelsessystem. Reelt er der flere argumenter, der taler for, at ordningen med »defensive« varemærker er forenelig med fællesskabssystemet.

4) Fejlagtig anvendelse af artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning nr. 40/94, for så vidt som den omstændighed, at appellanten er indehaver af et stort antal varemærker, der alle er centreret omkring ordet »bridge« (seriemærker), forøger risikoen for forveksling mellem disse varemærker set som helhed og varemærket BAINBRIDGE.

— idet Retten, selv om den anerkendte, at den omstændighed, at appellanten er indehaver af en varemærke-»familie«, der har tegnet »Bridge« til fælles, i princippet er relevant ved vurderingen af, om der er risiko for forveksling, i det foreliggende tilfælde undlod at tage hensyn til disse varemærker med den begrundelse, at de blot var registreret, men endnu ikke anvendt, selv om brugen af disse varemærker reelt ikke har noget at gøre med det forhold, at de må anses for at være »seriemærker«.

Sag anlagt den 29. maj 2006 — Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik

(Sag C-239/06)

(2006/C 178/38)

Processprog: italiensk

Parter

Sagsøger: Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (ved G. Wilms, C. Cattabriga og L. Visaggio, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Den Italienske Republik

Sagsøgerens påstande

— Det fastslås, at Den Italiensk Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 2, 9, 10 og 11 i forordning (EØF, Euratom) nr. 1552/89 samt i henhold til de tilsvarende bestemmelser i Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 1150/2000, idet den har afvist at beregne og indbetale egne indtægter, der uretmæssigt ikke er blevet opkrævet som følge af den fritagelse for importafgifter, der anvendes ensidigt på materiel til militær brug, og idet den har afvist at betale de morarenter, der er påløbet som følge af, at disse egne indtægter ikke i tide er blevet stillet til rådighed for Kommissionen

— Den Italienske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.